

פתיחה לתערוכת רענן לוריא
22.4.64

שמחתי להזמנתי של רענן לוריא לפתוח את תערוכתו.

זוהי בעצט הכרותי הראשונה עם ציורי השמן שלו, פרט לדיוקן אחד, שיש לי סיבות פרטיות מאד להכיר אותו מקרוב. אבל אני מקווה, שלא תחשדו בי במשוא הפנים שצייר.

זה שנים שאני עוקב אחר עבודתו של רענן לוריא הקאריקאטוריסט. ראיתי אותו הולך בדרך שיש עימה הצלחה וכבוד באחריותו הכפולה של מקצוע אומנותי - עיתונאי זה: אחריות הדכוח ואחריות הרעיון.

לגבי קאריקאטוריסט, כמו לגבי עיתונאי בכלל, יש חשיבות מכרעה לנקודת המצפה, לקרקע שעליה עומדות רגליו בשעה שהוא מסתכל במציאות ומבקש לגלות קוויה במראה עקומה וחושפת גם יחד.

עיתונות, קאריקאטור, ביקורת - אלה אינם החיים עצמם. החיים משתקפים בהם ואינם מתרחשים בהם. השאלה היא איפוא תמיד מה מקור צמיחתו של העיתונאי, הקאריקאטוריסט, המבקר. האם לקוח עולם מושגיו מתוך הבבואות או מתוך החיים.

זכה רענן לוריא, דור שישי בארץ, לשורשים עמוקים גם בארץ הזאת וגם במציאות חיייה ומאבקה. כאשר קאריקאטוריסט, שיש לו מאחוריו ערב צבאי בשדה המערכה ממש, מסתכל בצה"ל - אין הוא עושה זאת כמי שבא מבחוץ. הדמויות, המושגים, המצבים המצחיקים והסרגיים, אופרים לו משהו ממשי, חלק מעצמו ומבשרו, ולא רק נושא ערטילאי למלאכתו - אומנותו.

שורשים אלה נוהנים טעם מיוחד לקאריקאטורה, עם רישום השמש האופיני, שלמדנו לחפש ולמצוא אותו אצלו במקומות צפויים ובלתי צפויים.

תערוכה זו מטמנת את כניסתו של רענן לוריא בבת ראש לתוך שטח אומנותי חדש. הינה, רבותי, דיוקנאותיו לפניכם. כולנו, המכירים את האומן בדרכו המורגלת עד כה, מאחלים לו הצלחה בדרך שבחר.